

تأمین بهره‌وری فناوری پیرولیز از منظر حقوق محیط زیست در مسیر مدیریت پسماند و کنترل شن‌های روان

امین حاج‌اکبر کرمانی

دانش آموخته کارشناسی ارشد حقوق محیط زیست

چکیده

رشد روز افزون جمعیت کشور طی دو دهه گذشته و همچنین تغییرات اقلیمی صورت گرفته منجر به ازدیاد حجم پسماندها و شکل‌گیری پدیده شن‌های روان گردان شده است. تعیین بهترین راهکار برای مدیریت پسماندها و شن‌های روان از سیاست‌های اصلی سازمان‌های ذیربط می‌باشد. از مهمترین راهکارهایی که می‌توان در این مسیر معرفی نمود کاربرد فناوری‌هایی است که قادرند بخش عظیمی از پسماند را به سوخته‌های زیستی بسیار ارزشمند که جایگزین مناسبی برای سوخته‌های فسیلی هستند، تبدیل نمایند. اگرچه امروزه تولید سوخته‌های جامد و مایع از پسماندهای شهری از طریق فناوری پیرولیز، در بسیاری از کشورها، به‌ویژه کشورهای اروپایی افزایش یافته و جایگزین خرید روزافزون سوخته‌های فسیلی و وابستگی به منابع سوخت خارجی شده، اما اتخاذ این رویکرد به عنوان یک راهکار مدیریت پسماند، به مراتب بیش از یک راهکار تولید انرژی مورد توجه قرار گرفته است. اما به‌رغم اثبات کارایی و سودمندی فناوری پیرولیز در مدیریت پسماندها و کنترل شن‌های روان، هنوز چهارچوب قانونی یکپارچه و مدونی برای گسترش استفاده و بهره‌مندی از مزایای آن در اغلب کشورها تعریف نشده است. آنچه که موجب گسترش استفاده از این فناوری خواهد شد، از یکسو نبود راه‌حل جایگزین و از سوی دیگر، ایجاد بستر حقوقی مناسب در جهت الزام به استفاده از آن است. تحقیق جاری، با بهره‌گیری از روش توصیفی-تحلیلی، بر آن است تا به شناسایی مزایای تأییدشده فناوری پیرولیز، در مدیریت پسماندها و کنترل شن‌های روان بپردازد.

واژه‌های کلیدی: فناوری پیرولیز، حقوق محیط زیست، حفاظت از محیط زیست، پسماند، شن‌های روان

مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه

دوره ۵، شماره ۴، زمستان ۱۳۹۸، صفحات ۱۶۶-۱۵۳